

Стареца свърши говорението, и сватъта дѣхъ бѣше въ сичкото събрание; който дѣхъ всака речъ на проповѣдника Божій тѣлѣваше а въ оума на всакаго слѣшателя по неговото също разѣмѣніе. Лицата на сичките бѣха пълны съ веселіето на праведника; а сръцата имъ ги остави на любовта и благодарението до совершенната благодѣль Божіа, като да са възбѣсти челоуѣкъ тако прихъ сына и словото негово.

„Отче, рече Олинтъ, ты си она, 'съ когото стана чѣдото на спадителя; ты си она мѣртваца, който си былъ бѣднатъ изъ мѣртваците, за да бѣдешъ свидѣтель живъ на милосрдіето и могѣществото негово! виждь, чи единъ чѣждинецъ е въ собраніето наше, който е една нова овца доведена въ двора.“

„Да мѣ дамъ благославленіето си, рече Стареца.“

Отвѣднашъ сичките са дрѣзнаха на една страна, за да сторатъ мѣсто. и Япкидаъ са приелижи и падна на колена предъ стареца.

Той тѣри рака на главата мѣ, и го благослови, и когато говорише, гладаше на Никото, и сзлхыте мѣ течѣха по лицето, сзлхы, които праведницыте изливатъ съ оупованіе за блаженството на дрѣгитѣ.

Дѣцата столха отъ двѣте страны на Япкида; сръцито негово бѣше като и тѣхнитѣ.